

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

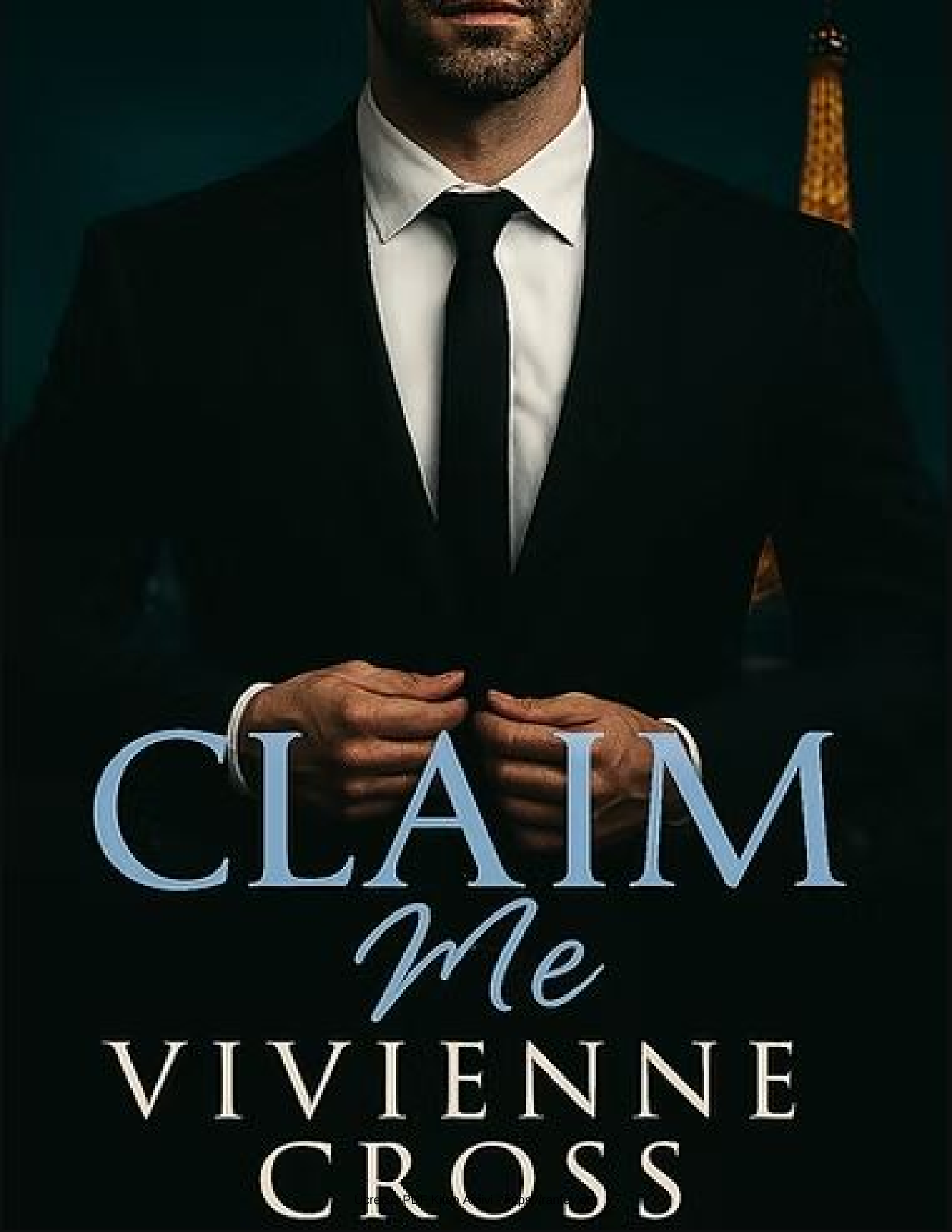
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CLAIM

Me

VIVIENNE
CROSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

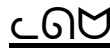
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

BENİ SAHİPLEN
Vivienne Cross tarafından.

Her hakkı saklıdır.

Telif hakkı © 2025 Vivienne Cross'a aittir.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın/yayıncının yazılı izni olmadan
iletilemez veya çoğaltılamaz.

“Claim Me” kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, durumlar,
mekanlar ve olaylar kurgusaldır.

İçindekiler

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BENİ UR'YE KADAR TAKİP ETMEK İSTER MİSİN?

İLETİŞİMİ KOPARMAMAK

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 1

Paris özgürlük değildi. Ama ona yeterince uzak geldiği için öyleymiş gibi davranabiliyordu.

Sokaklar, dün geceki yağmurdan dolayı hâlâ kaygandı ve soluk sabah güneşinin altında dökülmüş şampanya gibi parıltıyordu. Natalie Wu, güneş gözlüklerini yerine taktı ve Café de Flore'un dışındaki hasır sandalyeye yaslandı, bacaklarını çaprazladı, espressonun keskin tadı dilinde kaldı.

İki yıl sürgünde kaldı. Ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmezdi.

Her şeyi yeniden icat ediyormuş gibi göstermişti: gece yarısı galeri açılışları, pervasız geceler, yanlış isimler, doğru elbiseler. Ama bu parlaklığın altında, ne yaptığını biliyordu.

Onu cezalandırmak.

Kendini cezalandırıyor.

Telefonu titredi.

CELINE: Benim evimde olman gerekiyor. Geç kalma.

Natalie hafifçe gülümsedi. Celine Duret—Cenevre'nin dokunulmaz varisi. Özgürlüğün her anıta kazındığı bu şehirde bile, Celine gibi kadınlar hâlâ kraliçeler gibi hüküm sürüyordu.

Espressoyu bir çırpıda bitirdi, fincan tabağına birkaç euro bahşiş bıraktı ve ayağa kalktı.

Şehir, onun etrafında amaç ve tarz karmaşası içinde hareket ediyordu.

Ve Natalie Wu da buna ayak uydurdu; kusursuz, vahşi ve tam da ulaşamayacak bir mesafede.

~ * ~

Celine'in dairesi, Eyfel Kulesi'ne çok yakın, Yedinci Bölge'de yer alıyordu; demir parmaklıklı balkonları, Mart sonunun soğuşunda açan taze çiçeklerle doluydu. Natalie asansöre bindi, cilalı pirinç aynalar yansımasını ona geri yansıttı: büyük beden açık mavi deri ceket, beyaz mini elbise, taşlarla süslü diz üstü siyah çizmeler. Uzun siyah saçları geriye doğru taranmıştı ve babasınıninkine benzeyen koyu, badem şeklindeki gözlerinde dün geceki kıyafet seçimlerinin hafif bir izi vardı.

O buraya aitti, ama geçtiği her ayna ona başka bir krallık için yaratıldığını hatırlatıyordu.

Kapılar kayarak açıldı ve Celine Duret bekliyordu. Uzun boylu, inanılmaz derecede zarif olan sarı saçları, yüzünü yumuşak dalgalarla çerçeveleyen bir bob kesimle şekillendirilmişti; kaşlarını sıyıran küt kaküller ise vintage bir hava katıyordu. Natalie'ye kendisini takip etmesi için işaret etti, selamlaşma zahmetine bile girmedi.

Geniş oturma odasına girerlerken Celine, "Yine galeri açılışlarında çok eğlendiğini duydum," dedi. Tavandan tabana uzanan pencereler, parke zeminleri ve yaldızlı pervazları aydınlatıyordu.

Natalie, "Burası Paris," diye yanıtladı. "Gerek yokken neden iyiymiş gibi davranalım ki?"

"Çünkü radardan uzak kalmanın yolu bu," diye araya girdi derin bir ses. Natalie döndü ve Laurent Duret kemerli geçitten içeri girdi. Yüz hatları ince açılar ve simetriyle doluydu; sanki doğuştan değil de oyulmuş gibiydi. "Paris'in bir gelecek olduğunu sanmaktan

vazgeçmediğın sürece.” Gülümsemesi yarı eğlenceli, yarı yırtıcıydı. “UR bekliyor, Nat.”

UR. Ana Sayfa.

Hawaii ve Fransız Polinezyası arasında yer alan, egemen bir ada devleti olan Westhaven Birleşik Cumhuriyeti. Hollanda deniz ticaretinin omurgası üzerine kurulmuş, daha sonra nesiller boyu özel sermaye ile geliştirilmiştir. Dünyanın en gizli finans imparatorluğuydu, soy ağaçları ve milyarderleriyle ünlü bir yerdi.

Ayrıca, umutsuzca ve şüphesiz ki erkek egemen bir ortamdı. Erkeklerin sayısı kadınlardan neredeyse yüzde otuz fazlaydı. Toplumun en üst kademelerinde, ailesinin ait olduğu dünyada, bu oran ikiye bire daha yakındı.

Onu terk ettiğı yer. Ondan uzaklaşmak için.

Lucian Stratton.

O, on altı yaşındayken Lucian'a aşıkty; Lucian ise yirmi altı yaşında bir adamdı. Başka hiç kimse bunu fark etmemişti. Ama o her zaman fark etmişti. Kız da bunun farkında olmasını sağlamıştı.

Yirmi üç yaşında, St. Ives Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra nihayet onun yanına gitmiş ve ona sınırları aşması için meydan okumuştı.

O da onu istemişti. O gece, sanki açlıktan ölüyormuş gibi onu öpmüştü. Elbisesini yukarı itip adını fısıldarken elleri titriyordu. Aralarındaki gerilim, benzinle tutuşturulmuş bir kibrit çöpü gibi, zonkluyor, geriliyordu.

Ama tam alev almadan önce durmuştu. Elleri hareket halindeyken donup kalmıştı, sanki pişmanlık boğazını sıkmıştı.

Sonra da onu sözleriyle incitti.

O gece her şey deðiřti. Onu çok uzun zamandır, çok derinden sevmişti; reddedilmesine dayanamazdı, yıkılmadan edemezdi.

Natalie, Laurent'e kaşını kaldırarak, hiç tereddüt etmeden baktı. "Cumhuriyet'in benim için nefesini tuttuğunu düşünmeniz beni gururlandırdı."

"Uçağın birkaç saat sonra kalkmıyor mu, canım?" diye sordu Celine, her zamanki gibi abla edasıyla.

"Eşyalarımı topladım," diye yanıtladı ama gözleri hâlâ Natalie'nin üzerindeydi. "Senin hakkında fısıldıyorlar, biliyor musun? St. Ives'te. Natalie Wu—gizem ve efsane."

Söylentileri biliyordu. Ama düzeltme yapmamıştı.

Güzel, zengin, çılgın Natalie Wu. Asya'da parti yapmak için ortadan kaybolan ve ardında bir miras bırakan kız. Kimse onun neden ayrıldığının gerçek nedenini bilmiyordu.

Güzel. Bir ibret hikayesi olmaktansa bir efsane olmak daha iyidir.

Dışarıdan kayıtsız bir tavırla omuz silkti. "Kimsenin idolü olmaya çalışmıyorum. Sadece sanat için buradayım."

"Rotterdam Sanat Haftası'na mı gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Doğal olarak."

Cebinde bir titreşim hissetti. Telefonuna baktı. E-posta önizlemesinde şunlar yazıyordu: ONAYLANDI: Rotterdam'da özel sanat önizlemesi. Telefonunu cebine koydu.

"Belki bir müşterim için bir şeyler alırım," diye ekledi.

Laurent, "Bir süreliğine öğrenciymiş gibi davranmam gerekiyor ama gelecek ayki ziyafete geri döneceğim," dedi. "İkinizin de o zamana kadar aptalca bir şey yapmayacağınıza güvenebilir miyiz?"

"Lütfen," diye homurdandı Celine. "Senin o küçük yat numarandan sonra hangimizin Fransız Konsoloslüğundan yardım istemek zorunda

kaldığını unutmayalım.”

Laurent sırttı.

Celine, Natalie'ye "Yarın akşam Rotterdam'da sana katılacağım. Bir gün boyunca kendi başına vakit geçirebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Ah, o sadece kendini eğlendirmekten daha fazlasını yapabilirdi.

Çantasının içinde, mavi dikişli, ince bir dana derisi cüzdan vardı. Gizli bölmelerinden birinde ise, ortadan kaybolmadan ortadan kaybolmak istediğinde kullandığı kart bulunuyordu.

Nathalie Strutton.

İki yıl önce Marsilya'da, yeraltı bir atölyeye fahiş bir meblağ ödeyerek tüm belgeleri, kimliği, kredi geçmişini hazırlatmıştı. Bu bir blöftü, ama inandırıcı bir blöftü. Takma adı her zaman kullanmıyordu, sadece dikkatli gözlerden kaçmak istediğinde, Natalie Wu olmanın çok fazla alarm zili çalacağı durumlarda kullanıyordu.

İsim, baskı altında verilmiş ani bir karardı. En azından kendine öyle söylüyordu. Adının Fransızca versiyonu, sadece bir 'h' eklenmiş hali. Soyadının bilerek yanlış yazılmış hali, sadece 'a' harfi 'u' ile değiştirilmiş.

Yeterince eşsizdi. Kimsenin fark edeceğini beklemiyordu.

Ama belki de içten içe onun bunu yapmasını bekliyordu.

~ * ~

Lucian Stratton, kendisi için aceleyle boşaltılmış ama artık hiç şüphe götürmez bir şekilde ona ait olan derme çatma ofisin penceresinin yanında duruyordu. Kollarını sıvamış, camın ötesindeki endüstriyel yayılımı izliyordu; limanın üzerinde dönen vinçler, çeliğin

girintili çıkıntılı yansımalarıyla yükselen şehir. Burada, ödünç alınmış bir odada bile, güç ona doğru yöneliyordu.

Arkasında, üst düzey ekibi yarınki özel ön gösterim için lojistik detayları gözden geçirirken oda doluydu. Etkinlik, Stratton'ın gizli bir şekilde sponsorluğunda düzenlenmişti, hiçbir marka tanıtımı yapılmamıştı. Katılım, yabancı devlet adamları, banka varisleri ve eski zengin denizcilik hanedanlarına davetiye ile sağlanmıştı. Başvuru yoluyla birkaç düzine müze küratörünün de katılımı onaylanmıştı.

Yardımcılarından biri öne çıkarak, "Efendim," dedi, "geç kayıt yaptıranlar arasında bir sorun tespit ettik."

Lucian döndü.

Tablet ona uzatıldı. Üzerinde tek bir isim dikkat çekiyordu:

Nathalie Stratton.

Sözler cam gibi vücudunu kesiyordu. Etrafındaki adamlar hiçbir şeyden habersiz konuşmaya devam ediyorlardı. Havanın elektriklendiğini fark etmemişlerdi.

Adını yazdı. Kimliği ekranda belirdi. Uzun, koyu dalgalı saçlar. Kırmızı dudaklar. Badem gözler. O yüz... Tableti o kadar sıkı tuttu ki, kırabilirdi.

O kadındı. Gözünün önünde onunla alay ediyordu. İki yıldır peşinde olduğu kadın, birdenbire dünyasına geri dönmüştü.

Adını taşıyor.

Stratton. Stratton değil.

Birbirine çok yakındı, tesadüf değildi.

Kaybolmamıştı. Sadece yana doğru bir adım atmıştı. Arama parametrelerindeki boşluklardan sıyrılmıştı.

Zeki. Tam da ona göre.

"İçeri girdi," dedi sakince tableti geri verirken. "Güvenlikten geçmesine izin verin."

"Ama efendim—"

"O da kabul edildi." Lucian'ın ses tonu soru işaretine yer bırakmadı.

Oda boşaldığı anda masasına gitti, tüm öğleden sonra dokunmadığı işlemeli kristal bardağı aldı ve sonunda bir yudum aldı.

Onu son gördüğü anı hatırladı. Bunu asla unutmayacağını biliyordu.

Gece vakti onun evine gelmişti. Flört etmemiş ya da yalvarmamıştı. Buna ihtiyacı da olmamıştı. Yirmi üç yaşındaydı, göz kamaştırıcı, kendine güvenen biriydi ve onundu. Bunu en başından beri biliyordu. Onu istemesine izin verilmeden çok önce.

Onun büyümesini parça parça izlemişti. İşinden dolayı çoğu zaman aylarca evden uzakta kalıyordu. Her boşlukta o değişiyor, geliyordu. Fark etmemiş gibi davranmak giderek zorlaşıyordu.

O gece kendini ona sunmuştu. Ondan önce kimsenin olmadığını açıkça belirtmişti. Ona hiçbir koşul öne sürmeden, hiçbir korku duymadan gelmişti.

Yıllardır içinde biriken bir arzu gibi onu öptü. İçinde tuttuğu tüm gücüyle onu salonuna itti. Onu almaktan bir nefes uzaklığa gelmişti ki, suçluluk duygusu ciğerlerindeki havayı kesti.

O korkunç an için, onu kollarındaki kadın olarak değil, bir zamanlar olduğu kız olarak gördü: on altı yaşında, ait olmadığı hayır yemeklerinde onu o kocaman gözlerle izleyen kız. Kendini durdurdu. Keskin bir şey söyledi. Acımasızca. Sadece gitmesini sağlayacak kadar. Ve gitti. Geriye bakmadan.

Sonrasında, Midnight & Gold'a girip daha önce ya da sonra hiç yapmadığı bir şeyi yaptı: Dünya bulanıklaşana, hiçbir şey hissedemeyene, hiçbir şey düşünemeyene kadar içti.

UR'deki onun gibi mevkideki adamlara kontrolü ele geçiren kötü alışkanlıklar yasaktı. Ne içki, ne uyuşturucu, ne de kontrolü gevşeten herhangi bir şey. Ama o gece arzuladığı şey, her şeyi unutmaktı.

Baş ağrısı geçip kendine gelip onu aramaya başladığında, kadın çoktan gitmişti.

Sadece şehir dışına değil, ülke dışına.

Onu, Northgate Havalimanı'ndan kalktıktan sonra uçağının indiği Hong Kong'a kadar takip etmişti. Babasının ailesi orada yaşıyordu. Ve Lucian da onu takip ettikten sonra iki yıl boyunca orada yaşadı, Stratton Shipping'in Asya limanlarındaki varlığını kurdu... ve onun ortaya çıkmasını bekledi.

Şimdi o burada olacak—yarın. Hem de Rotterdam'da. Neredeyse onun adını taşıyan bir kıyafet giyerek.

Bu, hâlâ onun malı olduğunu bildiğinin kanıtıydı.

Ve eğer bunu yapmazsa, Lucian bu sefer işi halledecekti. Kararını vermişti. Onun kendisini iki kez geçmesine izin vermeyecekti.

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 2

Rotterdam Limanı, kapalı gökyüzü altında parılıyordu. Sanat Haftası, bu nakliye başkentini bir zevk galerisine dönüştürmüştü: Endüstriyel kalıntılar kadife perdeli salonlara, heykeller yük asansörlerinin çerçevesine, şampanya ise yük taşıma amaçlı vinçlerin altına yerleştirilmişti.

Natalie yürürken topuklu ayakkabılarının beton zeminde çıkardığı hafif tıkırtılar duyuluyordu. Işık tuvallerin üzerinde dans ediyordu; eleştirmen yorumları veya kamuoyunun beğenisiyle henüz bozulmamış cesur yeni eserler. İki adım gerisinde bir adam, edinmek istediği bazı eserler hakkında Fransızca mırıldanıyordu.

Natalie kendini tamamen sanata kaptırmıştı. Dünyanın neresinde olursa olsun, sanat onu kucaklıyordu.

Ve sonra, sanki bir halüsinasyon gerçeğe dönüşmüş gibi, Lucian'ı gördü. Kırık kromdan yapılmış asılı bir heykelin altında duruyordu; yanında Brioni giymiş üç adam ve on dakikadır gözünü kırpmamış gibi görünen bir kadın vardı. Siyah takım elbise ve siyah gömlek giymişti. Lucian Stratton, bir odayı etkisi altına almak için renge ihtiyaç duymazdı.

Natalie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Vücudu onun kurallarını hatırladı: önce iste, sonra düşün.

Görünüşü aynıydı.

Bu bir yalandı. Daha iyi görünüyordu. Bir erkekte istediği her şey, daha da tehlikeli bir şeye dönüşmüş gibiydi.

Onun kendisini görmesinden korkuyordu.

Daha da kötüsü, onun bunu yapmayacağından korkuyordu.

Yavaşça döndü. Bakışlarını sanki hiç kimse değilmiş gibi üzerinden geçirdi. Sadece siyahlar içinde, güç ve pahalı bir kayıtsızlık yayan sıradan bir adamdı.

İki yıl geçmişti. Muhtemelen onu bir kez bile düşünmemişti.

Yirmi dakika daha kaldı. Kaçmadığını kendine kanıtlamak için yeterli bir süreydi bu.

O noktayı terk etmişti. Kendine umursamadığını söyledi. Nereye gittiğini bilmeden orada durmanın onu mahrum hissettirmediğini söyledi. Bütün bu süre boyunca, takip etmiyormuş gibi yapsa bile, onu takip etmediğini düşündü.

Ve sonra—durdu.

İsim. İsim.

Nathalie Strutton.

İç sirenler hızla ve kulakları sağır edecek şekilde çığlık atıyordu.

Heykel koridorundan geçerek arkasını döndü, batı çıkışına doğru ilerlerken kalbi gümbür gümbür atıyordu.

~ * ~

Lucian bekliyordu.

Onun kayıtlı olduğunu biliyordu, ama onun geleceğini bilmekle, onun kendisine bakışını hissetmek aynı şey değildi.

Her zaman olduğu gibi oldu: Kendini tutamayıp verdiği bir bakış. İki yıl aradan sonra bile Lucian bunu bir temas gibi hissetti.

İşte böylece kendini ele vermişti.

Sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü. Başını dik tuttu. Ama o, bir zamanlar nefesini, bedenini, işaretlerini öğrendiği gibi, onun geri çekilme ritmini de öğrenmişti.

Onun peşinden gitmedi. Gerek yoktu. Sadece en mantıklı çıkışa yöneldi; ortam gerginleştğinde içgüdüsel olarak onu kendine çekecek olan çıkışa.

Ve o, bir hayalet gibi sessizce ortadan kaybolmaya çalışarak ortaya çıktığında, o zaten oradaydı.

Natalie onu görünce tereddüt etti.

Bakışları onu süzdü. Özellikle yarı açık bir mekanda, aptallığa varacak kadar yüksek siyah topuklu ayakkabıları vardı. Gece mavisi ipek tulumu, kolsuz, vücuduna yapışmıştı. Parmaklarında yüzükler vardı. Ve boynunda, üzerinde o isim yazılı ince siyah bir kordon.

Kadın kendine gelemeden konuştu. "Nathalie Strutton, değil mi?" Söylediği anda duydu. Meydan okuyucu. Küstah. Kontrolü altında bir bıçak.

Gözünü bile kırpmadı. "Lucian." Duruşu soğuktu. Mesafeliydi. Sanki iki yıl önce elini elbisesinin altına sokup sırtını koltuk minderlerine yaslayarak neredeyse onun bekaretini almamış gibiydi.

Ona doğru bir adım attı. Kadın yerinden kıpırdamadı. "Benimle evlendiğinizde kullanmak istediğiniz isim bu mu?" diye sordu sessizce.

Geri adım atmak istiyormuş gibi görünüyordu ama kendini durdurdu. "Böyle şeyler söyleme hakkınız yok."

"Bunu söylememi istemiyorsun. Ama bana yanıldığımı da söylemedin."

Boğazı titredi. Tek bir nabız atışı. Adam gördü. "Bu sadece bir isim."

"Hayır." Tekrar yaklaştı, ta ki birkaç santim mesafeye gelene kadar. "Benim olmaktan bir adım uzakta. Tıpkı senin olduğun gibi."

Konuşmaya alıştı. Adam ona cevap verebileceği başka bir şey verdi. Onu öptü.

Öpücük bir cezaydı. Bir sahiplenmeydi. Yıllarca süren sessizliğin bir anda bozulmasıydı.

Eli saçlarına dolanmış, onu hâlâ kendisine aitmiş gibi kendine çekiyordu—nk gerçekten de yleydi. Diğer eli belini kavramış, sanki son iki yıl hiç yaşanmamış gibi onu kendine doğru bastırıyordu. Natalie nefes nefese kaldı. çok olmuş, öfkeli... ve çoktan teslim olmuştu. Bir eliyle omzunu yakaladı, onu durdurmak için değil, ayakta kalabilmek için.

Kendini tutma yeteneği sadece gevşemekle kalmadı, tamamen yok oldu. Onu koridor duvarına doğru itti, dudaklarından ateş çekip yanağına keskin bir nefes verdi.

Kadın bir ses çıkardı. Yarısı inilti, yarısı yalvarış gibiydi. Bu ses adamın göğsünde burkulmaya neden oldu. Adamın kavrayışı sıkılaştı.

Sonra, zorlukla da olsa kendini geri çekti. şimdi değil, burada değil. Halkın gözü nndeydiler. Ve bu etkinliğin sponsoru kendisiydi.

Dudakları şişmişti, nefesi kesik kesikti, koyu kahverengi gözleri inanmazlıkla parlıyordu.

Ona doğru eğildi, sesi çenesine bir nefes gibi değdi. "Bunu bitiriyoruz," dedi. "Bu gece. Seni saat altıda otelinden alacağım. Bekliyor ol."

Hiçbir şey söylemedi. Natalie arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

~ * ~

Dönüş uçuşu onun için adeta bir rüya gibiydi.

Natalie sergiden ayrılır ayrılmaz biletini ayırttı; birinci sınıf, Charles de Gaulle, hangisi en hızlıysa. Dudaklarındaki karıncalanma

geçmemişti. Panik de geçmemişti.

Lucian Stratton onu öpmüştü. Ve o da buna izin vermişti.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi. Sanki iki yıl boyunca onun ağzının tam şeklini hafızasından silmeye çalışmamış gibi.

Unutmak için okyanusu aşmıştı. Adını, geleceğini, kendini yeniden yazmıştı; kalbini ona teslim etmenin ve onun sanki hastalıklıymış gibi geri çekilmesini izlemenin utancından kurtulmak için.

Onun ikinci kez başına gelenlere katlanması mümkün değildi.

Takside giderken mesajı yazarken parmakları titriyordu.

NATALIE: Planlar değişti. Bu gece eve geliyorum. Sormayın.

CELINE: Ne?! Güvende misin?!

NATALIE: Evet. Sonunda açıklayacağım. Ama bu gece değil.

~ * ~

Şoför onu kaldırıma bıraktığında saat 19:03'tü. Dairesi, girişinde pirinç fenerlerin parıldadığı, altı katlı kireçtaşı bir binanın en üst katında yer alıyordu.

Ön kapısı arkasından tık diye kapandığı anda, başının arkasını tahtaya dayadı. Şimdilik güvende.

Ay ışığı yüksek pencerelerden süzülerek balık kılıcı desenli parkelerin üzerinde birikiyordu. Girişin yakınındaki bir lambayı yaktı, sıcak ışığı odanın hatlarını yumuşattı. Bir kadeh şarap doldurdu ve yarısını ayakta içti, sonra güvercin grisi köşe koltuğa geçip minderlere gömüldü.

O anı zihninde tekrar tekrar canlandırmayı engellemeye çalıştı.

Evlendiğimizde kullanmak istediğin isim bu mu?

Ne zaman? Değil, eğer?

Sanki parmaklarını şıklatırsa onun olacaktı gibi.

Kibir.

Doğruluk.

Saatlerce orada oturdu. Sonunda, bir şeyler sipariş edecek kadar kendine geldi. Bütün gün hiçbir şey yememişti. Onu gördüğünden beri.

Saat dokuzda kapı zili çaldı. Yalınayak, kapıyı geçti. Gözetleme deliğinden bakmadı. Bir kargo çantası bekliyordu. Bir yabancı.

Kapının kilidini açtı, kapıyı araladı ve donup kaldı.

Lucian Stratton orada duruyordu.

Bu sefer takım elbise yok. Siyah kazak. Koyu gri yün palto. Yakası kalkık. Sadece onun gibi birinin silaha dönüştürebileceği türden zahmetsiz bir dağınıklık.

Ona bir saniye fazla uzun süre baktı. Sonra kapıyı kapatmaya çalıştı.

Tek eliyle yakaladı. "Yapma."

Uyarıya ek bir açıklamaya gerek yoktu. Onun için itaat istenmiyordu, bekleniyordu.

Elini tahtanın kenarına daha sıkı kenetledi. "Burada ne yapıyorsun?"

"Benim de soracağım soru buydu," diye mırıldandı, koyu renk gözleri ışığı yakalarken. "Çünkü sana beni beklemeni söylediğimi çok net hatırlıyorum. Otelinde."

Kalp atışları hızlandı. "Öyle demedim ki."

Çenesi kasıldı. "Tekrar çekip gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Lucian—"

"Benim adımı kullandınız."

"Teknik olarak değil," diye kendini savundu, ama bu savunma zayıf bir ses tonuyla.

Bunu görmezden geldi. "Bunu göreceğimi biliyordun. Eninde sonunda."

Cevap vermedi. Söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

Koridorda bir sessizlik hakimdi. Bu sessizlik, ancak birbirlerini unutmaya çalışıp başaramayan insanlar arasında var olabilen türden bir sessizlikti.

Ona baktı. Gerçekten baktı. "Titriyorsun," diye fark etti. "Öpücük yüzünden mi... yoksa burada duruyor olmamdan mı?"

"Senden korkmuyorum."

Hayır. Sen benden kaçmayı bıraktığında neler olacağından korkuyorsun.

"Seni içeri almıyorum."

Hiç gözünü kırpmadı. Bunun yerine, ceketinin cebine uzandı ve küçük, siyah bir şey çıkardı.

Rozeti. Üzerinde Nathalie Strutton adı yazılı olan. Onu kapısının hemen içindeki konsolun üzerine fırlattı.

"Egemenlik düzeyinde bir etkinliğe erişmek için sahte bir kimlik kullandınız. Stratton sponsorluğunda." Sesi alçaktı. "Bu da raporun benim masama geleceği anlamına geliyor."

Hareketsiz kaldı.

"Henüz teslim etmedim." Gözlerinin içine baktı. "Henüz."

Neredeyse kahkahaya benzeyen bir ses çıkardı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Kapıyı kapatıp bunların hiçbiri olmamış gibi davranmaya çalışabilirsiniz," dedi. "Ama iki yıldır neredeyse bana ait olan bir isimle Avrupa'da dolaşıyorsanız, o zaman sizinle bu konuşmayı hakkıyla yapacağız. Şimdi."

Aralarında, yavaşça çekilen bir bıçak gibi, uzun bir sessizlik oluştu.

Natalie'nin zihni hızla çalışıyor, olası her sonucu sıralıyordu. Ama her yol aynı şekilde sonuçlanıyordu: Onu bulmuştu. Nerede yaşadığını biliyordu. Ve Lucian Stratton, kendisi için önemli olan bir şey söz konusu olduğunda asla geri adım atmazdı.

Evren bir hesaplaşma istiyordu. Tamam.

Geri çekildi. Ona izin veriyormuş gibi davranmak, onun hiçbir zaman izne ihtiyacı olmadığını itiraf etmekten daha kolaydı.

Lucian eşikten geçti. Kadın arkasından kapıyı kapattı.

Daireyi şöyle bir gözden geçirdi. "O gece yüzünden ayrıldın." Doğrudan yaraya saplandı. Hiç tereddüt etmedi.

Yüzünü çevirdi, gözleri camları taramaya devam etti, odaklanmamıştı.

"Seni reddettiğimi mi düşünüyorsun?" diye devam etti.

"Yazdın işte," diye tersledi. "Yeniden yazmaya kalkma."

"Durup kaldım," dedi sesi alçak ve gergin bir şekilde, "çünkü otuz üç yaşındaydım ve seni istemediğimi beş yıldır saklıyordum. Ve birdenbire oradaydın, hâlâ dokunmama izin verilmeyen her şeye benziyordun."

İtiraf, adeta elektrik yüklü bir tel gibi havaya yayıldı.

"İki yıldır pişmanlık duyuyorum," diye devam etti, gözleri neredeyse siyah denecek kadar koyuydu. "Ve hala pişmanım. Her gün."

Sözlerin, acıyan yerlerini yatıştırmasına izin vermemeye çalıştı. Vücudunun, onun varlığında nihayet uyanmış, uykuda olan bir şey gibi hissetmesini görmezden gelmeye çalıştı.

"Özür dilemek için burada değilim Nat. Başladığımız işi bitirmek için buradayım."

Ardından gelen sessizlik uzamadı, adeta yakıp kavurdu.

Kendini toplamaya çalışarak kollarını zırh gibi kavuşturdu. "Artık bu fırsat yok."

Gülümsemesi yavaş ve kayıtsızdı. "Güzel. Piyasa dışı anlaşmalarda çok başarılıyım."

"Şansını kullandın Lucian. Artık beni sahiplenemezsin."

Gözünü bile kırpmadı. "Sana inanırdım, üç şey olmasaydı. Birincisi: Bu sabah seni öptüğümde beni itmedin. İkincisi: Titriyorsun." Yaklaştı. Olmaması gereken kadar yaklaştı. O kadar yakındı ki, sinir bozucu derecede tanıdık, temiz, erkeksi kokusunu alabiliyordu. "Ve üçüncüsü"—bakışları onun gözlerine kilitlenmişti—"lanet olası ismimi kullanıyorsun."

Cevap vermedi.

"Artık saklanmak yok, Nat. Bunu düzelterek. Sonra da eve döneceksin."

"Çok geç kaldınız," dedi, söylemek istediğinden daha alçak bir sesle. Vücudu hareketsiz kaldı. İlk defa tereddüt etti gibiydi. "Evli misin?"

Onun bu gerçeğin etkisine nasıl kapıldığını gördü; çenesinin nasıl kasıldığını, omuzlarının nasıl kilitlendiğini, sanki geri alamayacağı tek gerçeğe hazırlanmış gibi.

"Hayır." Yalan söylemeyi düşünmeden önce ağzından kendiliğinden çıktı.

İçgüdülerini değiştirmemişti. Hâlâ bedeni onu rahatlatmak istiyordu. Hâlâ ona ihtiyacı olanı veriyordu.

Derin bir nefes verdi. Rahatlamış bir nefesti. "O zaman çok geç kalmamışım."

Gözlerini kısarak, "Biriyle birlikte olabilirdim," dedi.

"Öyle misin?" diye sordu, hiç tereddüt etmeden. Hiç şüphe yoktu, sadece çok iyi hatırladığı o doğrudan, acımasız ses vardı.

Natalie duraksadı. Tam da onun bakışlarının tenine işlediğini hissedecek kadar.

Evet diyebilirdi. İsteddiği herhangi birini söyleyebilirdi. Laurent hemen onunla birlikte hareket ederdi. Ama şimdi bile, her şey yıkılmışken, içindeki bir şey ona yalan söylemesine izin vermiyordu. Ona karşı değil. Böyle değil.

Köşeye sıkıştığında ortadan kaybolabilir, işler çok tehlikeli bir hal aldığına kaçabilirdi; ama yine de içgüdüğü her zaman dürüstlüktü. Özellikle de onunla ilgili konularda. Lucian'a yalan söylemek kendini korumak gibi gelmiyordu. İhanet gibi geliyordu.

Başını salladı.

“Güzel.” Sonra, sanki onun tüm sınırlarını yıkacakmış gibi umursamaz bir tavırla, “Bir ay Paris'te kalacağım.” dedi.

Gözleri ona kaydı. “Tebrikler.”

Cevap vermedi. Sadece onu izledi, yetişmesini bekledi.

“Peki, ne olmuş yani?” diye sordu, artık temkinli bir şekilde.

Başını yana eğdi. “Yani ben burada kalacağım.”

“Burada, yani benim binamda mı?”

“Hayır.” Gözlerine baktı. “Burada. Yani senin dairende.”

İnanmaz bir şekilde güldü. “Aklını kaçırmışsın.”

“Sana söylemiştim. Aramızdaki bu sorunu çözeceğiz.”

“Neyle yani? Kapımı kırıp işgalci haklarını ilan ederek mi?”

“Beni içeri davet edeceksiniz,” dedi yaklaşarak. “Dahası, bana eşlik edeceksiniz.”

“Affedersin?”

“Önümüzdeki bir ay boyunca yanımda duracaksın. Adını söylediğimde gülümse. Bırak dünya kendi sonuçlarını çıkarsın.”

Zihni bomboştı. Kelimeler ardı ardına gelmeye devam etti; kadifeye sarılmış katmanlı emirler: beni davet et, bana eşlik et, yanımda dur. O sormuyordu. Ve o da nereden karşı koymaya başlayacağını bilmiyordu.

Çünkü bu, onun çok uzun zaman önce gömdüğü fanteziydi. Onun onu seçtiği fantezi. Herkesin önünde. Hiç pişmanlık duymadan.

Onun adı ve Lucian'ın adı daha önce aynı cümlede bile geçmemişti. Lucian daha yaşlıydı. Saygın biriydi. Kimsenin yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği bir şekilde korkutucuydu. Yıllarca kusursuz, uygun, daha yaşlı kadınların onun etrafında toplandığını izlemişti. Mantıklı gelen kadınlar.

Şimdi buradaydı. Dairesinde, karanlıkta hayal ettiği her şeyi söylüyordu ve çılgılık atmak mı yoksa onun kazanmasına izin vermek mi istediğine karar veremiyordu.

"Ya hayır dersem?"

Başını konsola doğru eğdi. Boyun askısı adeta bir patlayıcı gibi duruyordu.

"Bunu iletiyorum. İşaretleniyor. İnceleniyor," dedi bakışları sabit bir şekilde. "Acaba benim adımları kullanarak kaç yere girdiniz?"

Ona baktı. Sonra ona baktı. "Beni şantaj mı ediyorsun?"

"İki yıl önce bir anlık suçluluk duygusuna yenik düştüm. Sadece bir an." Bakışları hiç değişmedi. "İkimiz de bedelini ödedik. Suçluluk duygusu beni artık durduramaz, Nat."

Bu anı yüz farklı şekilde hayal etmişti; onun kendisini bulmasını, bir şans daha istediğini söylemesini. Çoğunda sakın, mesafeli ve onu unutmuştu.

Ama bu versiyonda—gerçek olanda—o uzaklaşmıyordu.

Kendini tamamen kaybetmişti.

Ondan uzaklaşmak için attığı her adım, uzun ve aptalca bir geri dönüş döngüsü gibiydi.

"Oyun oynamak mı istiyorsun?" diye sordu. "Pekala. Taşın içeri. Takımlarınızı dolabıma koyun. Bakalım burayı ne kadar sürede

yakacağız."

"Bu gece eşyalarımı yerleştireceğim." Dudakları kıvrıldı, koyu ve kararlı bir ifadeyle. "Getirdiğim gömleklerin sayısını sayabilirsin, sonra da onları yırtmaya başlayabilirsin."

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 3

Lucian karanlıkta uzanmış, her kası arzu ve hesaplamayla gerilmişti.

Yatak lükstü. Ama bunun bir önemi yoktu. Paris'e rahatlık için gelmemişti. Onun dairesindeydi. Kadın da onun şartlarını kabul etmişti.

Aklı yan odaya kaydı. Gecelikle mi uyuyordu? Yoksa tamamen çıplak mıydı? Çarşafların arasında kıvrılmış çıplak bacaklarını, arkasından yaklaşıp yıllardır dokunmadığı şekilde ona dokunurken nefesinin kesildiğini hayal etti.

Gece saat ikiye gelindiğinde strateji netleşmişti: Her gün onun yanında olacaktı. İstisna yok. Kaçış yok.

Uyku onu nihayet alt etmeden önce aklından geçen son düşünce buydu.

Metalin porselene çarpmasının hafif sesi onu uyandırdı. Tavana baktı. Telefonuna baktı. Saat 07:12.

Önce kokusu burnuna çarptı: kahve, tost. Sonra onu gördü. Mutfakta duruyordu. Yumuşak kareli pijaması. Yeni yıkanmış, nemli saçları. O içeri girdiğinde başını kaldırmadı.

"Sabahları normalde böyle mi görünüyorsunuz?"

"İç çamaşırı ve 15 cm topuklu Louboutin ayakkabı olmamasına mı hayal kırıklığına uğradınız?"

"Bu çok etkileyici bir görüntü," diye mırıldandı. "Bunu kesinlikle bir noktada test edeceğiz." Bir an duraksadı. "Ama şimdilik? Sütyen

takmıyorsun. Bu yüzden hayır, hayal kırıklığına uğramadım.”

Yüzü belli bir pembe tonuna büründü. Tam hatırladığı ton. Eskiden sadece bir bakışla, bir çizgiyle ortaya çıkardığı ton.

"Bunu senin için yapmadım," dedi çenesini yukarı kaldırarak. "Bunu kendim için yapıyorum."

"Anladım." Kadının yanından geçti, sanki orada yaşıyormuş gibi buzdolabını açtı. "Peki, gün boyunca aslında ne yapıyorsunuz?"

Kadın duraksadı. Tam da onun ilgisini çekecek kadar. Sonra, bilmesinin önemi yokmuş gibi omuz silkerek cevap verdi: "Serbest çalışıyorum. Yat sahiplerine asla anlayamayacakları tabloları seçmelerinde yardımcı oluyorum."

Aklına bir fikir geldi. "Mükemmel. Paris'teki müzeleri görmek istiyorum."

Başını yana eğdi. "Hangisi?"

"Hepsi."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bunun bir ay içinde fiziksel olarak mümkün olmadığını farkında mısın?" dedi.

Gözleri dudaklarına kaydı. "O zaman sanırım benimle kalmak zorundasın, Nat."

~ * ~

Natalie kendine bunun sadece bir ay olduğunu hatırlattı. Otuz gün. Tek yapması gereken ondan daha uzun süre dayanmaktı.

Onun yeniden ortaya çıkmasının ardından kendini dengesiz hissetmesi doğaldı. Ama bu, onu hala istediği veya hala sevdiği anlamına gelmiyordu.

Onun iyi olduğunu görürdü. Sıkılırdı. Giderdi. Ve o da Paris'te özenle kurduğu hayatına geri dönerdi. Hâlâ UR'nin dokunulmaz

efsanesi olarak.

İsteddiği de buydu, değil mi?

İlk haftanın sonunda başının belada olduğunu anladı.

Her şey sessizce başladı. El belinin alt kısmına dokundu. Bakışlar mantığın ötesine geçti. Ses tenine çok yaklaştı.

Ve sonra hiç durmadı.

Lucian oyun oynamıyordu. Tereddütlü ya da pişman değildi. Her yerdeydi.

Musée d'Orsay'da, bir tablonun önünde onun arkasında durdu; nefesi boynunda ılıktı, sesi alçaktı. "Bunun seni mutlu ettiğini söylemiştin."

Ona bunu söylediğini hatırlamıyordu. Omurgası dimdik duruyordu, sanki sadece duruşu sinir sisteminden geçen sıcaklık dalgasını durdurabilirdi.

Rodin Müzesi'nde, heykeller arasında dolaşırken avucunu kadının sırtının alt kısmına bastırıyordu. Ne zaman çok hızlı yürüse, "Yavaşla," diye mırıldanıyordu. Kadın itaat ediyordu, çünkü görünüşe göre bedeni hâlâ ona cevap veriyordu.

Louvre'da o, fırça darbelerine odaklanmaya çalıştı. Adam ise ona odaklandı.

İçki içerken bakışları boynunun kıvrımını takip etti, sanki ağzını koymak istediği her yeri hatırlıyordu. Bacaklarını çaprazladığında ve bakışları yerçekimi gibi aşağıya indiğinde bunu tekrar hissetti.

Kadın arkasını döndüğünde, adam gözlerini kaçırmadı. Gözlerine baktı ve bakışlarını süzdü.

Karnının alt kısmında bir şey kasıldı, sıkıştı ve ısındı. Ve sonra oldu. Yürürlerken eli onun eline değdi. Sanki bunu bekliyormuş gibi, parmakları anında onun parmaklarını kavradı.

Kadın uzaklaşmaya çalıştı. Adam bırakmadı. Sıkmadı. Konuşmadı. Sadece tuttu. Sadece "yapma" diyecek kadar baskı uyguladı.

O da öyle yapmadı. İleriye baktı ve kendine bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyledi. Elinin sanki oraya aitmiş gibi kendi elini kavramasının verdiği hissi sevmiyormuş gibi davrandı.

~ * ~

Musée de l'Orangerie'nin girişi oldukça sadeydi, etrafındaki geniş bahçelerin içinde neredeyse kaybolmuştu.

Natalie cam kapılardan ilk önce içeri girdi. Lucian konuşmadan, ancak binanın sahibiymiş gibi güvenlik görevlisine başıyla selam vererek onu takip etti. Bir koruma ana kapının yakınında beklerken, diğeri onların arkasından geldi.

Lucian iki biletin de parasını ödedi, fişi uzatırken parmakları onun bileğinin iç kısmına hafifçe değdi. İster kasıtlı olsun ister olmasın, bu onun midesinde bir huzursuzluğa neden oldu.

Kalabalık seyrekti, oda sessizdi. Sanki herkes güzelliğin karşısında sesini kısımaya karar vermişti.

Monet'nin oval odalarından ilkine girdiler.

Her yönden nilüferler onları çevreliyordu; mimariyle uyumlu kıvrımlı, uzun panoramik tuvaler gibi, maviler, leylaklar ve hayaletimsi beyazlar ufukta birbirine karışıyordu. Güneş ışığı, dalgalar arasındaki duraklama gibi, yayılmış ve akışkan bir şekilde üzerlerinde süzülüyordu.

Natalie merkeze yakın bir yerde durdu. Lucian arkasında, elleri ceketinin ceplerinde, gözleri tuvalde duruyordu.

Uzun bir süre geçtikten sonra, "Bunu eskiden çok severdin," dedi.

Bakışları yana kaydı. "Hatırlayacağını düşünmemiştim."

"Her şeyi hatırlıyorum."

Boğazı haince düğümlendi. O görmeden önce bakışlarını başka yöne çevirdi.

Müzedede yavaşça ilerlediler, ara sıra durup etrafa baktılar, bazen birlikte, bazen ayrı ayrı. Ama her zaman birbirlerinin farkındaydılar.

Onlar dışarı çıktıklarında, dünya buna kıyasla adeta gürültüyle dolmuştu.

Çizmelerinin çakıllı yollarda çıkardığı hafif gıcırtilarla Tuileries Bahçesi'ne girdiler. Güvercinler etrafa dağıldı. Gökyüzü bulutsuzdu. Soluk mavi. Lucian'ın muhafızları, eğitilmiş gölgeler gibi saygılı bir mesafeden onları takip etti.

İkisi de konuşmadı.

Merkezdeki çeşmeye bakan yeşil demir sandalyelerin bulunduğu yere vardıklarında, Lucian diğerlerinden en uzakta olan iki sandalyeyi seçti. Natalie önce oturdu, paltosunu uyluklarının üzerine serdi. Lucian bir nefes daha ayakta kaldı, ağaçlık alanı inceledi. Sonra o da oturdu.

"Anne babanızla iletişime geçtiniz mi?" diye sordu.

"Konuşuyoruz. Ama çok sık değil."

"Onları özleyiyor musun?"

"Evet," diye itiraf etti. "Ziyaret ettiler. Eve dönmem için beni ikna etmeye çalıştılar."

"Evini özleyiyor musun?"

Bakışları çakıllı yola, sonra da ötesine kaydı; annesinin peşinden koştuğu küçük bir çocuğun çığlıklarına, sevgiliyle el ele yürüyen bir kadının trençkotunun salınımına. Rüzgar bile birlikte hareket ediyordu: birbirine dolanmış atkılar, kenetlenmiş parmaklar. Her şey çiftler halindeydi.

Yanında, her zaman kendisinin diğer yarısı olduğuna inandığı adam oturuyordu.

Sonunda, "Herkes evini özler," dedi. "İşte bu yüzden bir yer evdir."

Lucian onu inceledi. "Geri dönmeyi hiç planladın mı?"

Ortada hiçbir plan yoktu. Sadece mesafeye ihtiyaç vardı.

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Paris sadece... oldu. Artık senin çevrende olamayacağımı biliyordum sadece."

Bu onu şaşırttı. Başını çevirdi. "Bu yüzden mi ortadan kayboldun?"

Muhtemelen tahmin etmişti. Ama o bunu sesli söylediğinde durumun farklı olduğunu fark etti. Gerçek her zaman şüpheden daha derinden etkiler bırakır.

"Lucian," dedi kararlı bir şekilde, bakışlarını kaldırarak. "UR'deki hiç kimse, ben ayrılmadan önceki gece ne olduğunu bilmiyordu."

Yüzünde bir anlık, kısa ve ham bir ifade gördü. Anı. Pişmanlık.

"Sen Lucian Stratton'sın, Stratton Shipping'in varisi. Ben Natalie Wu, Southgate Özel Hastanesi'nin varisiyim. Ama hiç kimse aramızda bir şey olduğundan şüphelenmedi." Sesi hafifçe titredi. "Nedenini biliyor musun?"

"Beni aydınlat."

Tiz bir kahkaha attı. "Çünkü senin bana en ufak bir ilgi gösterdiğini hiç görmediler. Bir kere bile."

Hareketsiz kaldı. Gerilmiş bir iplik gibi.

"Gittiğimde nasıl görüldüğünü biliyordum. Natalie Wu, hiçbir sebep yokken sosyal hayattan kaybolmuştu. Sıkıldığımı ve dürtüsel davrandığımı düşünmelerine izin verdim." Sesi alçaldı. "Ama gerçek daha kötüydü. Ne yapmam gerekiyordu Lucian? Kalmalı mıydım? Herkesin anlamasını mı beklemeliydim?"

Rüzgar, saç tellerini yüzünün üzerinden savurdu. Çenesini yukarı kaldırıp, şimdi daha sakın bir şekilde, saçlarını bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Hissettiğinden daha cesurdu.

Lucian bir an sessiz kaldı.

Sonra şöyle dedi: "Kimse bilmiyordu. Çünkü ben onlara hiç izin vermedim."

Başını hızla ona çevirdi.

"Bunu bilmiyorlardı çünkü ben onu gömdüm. O kadar derine gömdüm ki neredeyse orada olmadığına inandım." Siyah gözleriyle ona baktı. "Ama onu hissetmeyi hiç bırakmadım. Bir saniye bile."

"Beni ikna ettin."

"Bunun tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye devam etti. "Stratton'ın bir anlatıyı nasıl kontrol edeceğini bilmediğini mi düşünüyorsunuz?"

Eli paltosunun kumaşını sıkıca kavradı, tırnakları yünlü kumaşa saplandı.

"Çok gençtin Nat. Duygularını benden başka herkesten saklama konusunda inanılmaz bir yeteneğin vardı. Ama sana duygularımı gösterdiğim an, bunun kamuoyuna yansıtacağını biliyordum." Bakışları çeşmeye kayd, sonra daha sakın bir şekilde ona döndü. "Baban Edward Wu. Dünyamızın nasıl işlediğini biliyorsun. Eğer iddiamı kamuoyuna açıklasaydım, senin peşine düşerlerdi. Sen bir koz ya da rakip olurdun. Ve sen buna hazır değildin."

Sözler, durgun suya atılan taşlar gibi, istenmeyen ve kaçınılmaz bir şekilde yere düştü.

Gurur zincirlerini şıkırdattı.

"Anlaşılan birçok şeye hazır olmadığımı düşündün," dedi soğukkanlılıkla.

"Seni istemediğim için durmadım," dedi alçak sesle. "Seni o kadar uzun zamandır istiyordum ki, o an geldiğinde henüz bunu hak etmediğime neredeyse ikna olmuşum."

Yutkundu. Sandalyesinde kıpırdandı, bir bacağını diğerinin üzerine attı.

Onca yıl boyunca, bunun hayal ürünü olmadığını kendine söylemişti. Onun da aynı duyguları hissettiğine yemin etmişti, o gece ona gitmesinin tek sebebi buydu.

Ve şimdi ona şöyle diyordu: Haklıydın.

Bir süre sessizce oturdular.

"Şimdi bunları söylemek kolay," diye düşündü. "Neden sana inanayım ki?"

Gözlerini kısarak sordu: "Yirmi yaşındayken Montclair'deki açılışı hatırlıyor musun? Üç gün öne alınmıştı. Özel bir gösterimdi. Ailen ve hastane yönetim kurulu üyelerinden bir düzine kişi vardı."

"Planlama hatası olduğunu söylediler."

"Birinden rica ettim. Koleksiyon henüz tamamen kurulmamıştı bile. Ama bunun sizin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Halk görmeden önce sizin görmenizi istedim."

Göğsünde bir nefes tıkanmıştı. Bunu ona doğrudan bile söylememişti. Ama Montclair'in Northgate'e ilk gelişiyile ilgili durmadan konuşmuştu. İçeri girdiğinde, tüm mekanın onu bekliyormuş gibi hissettiğini hatırladı. Belki de öyleydi.

"Yirmi bir yaşındayken, doğum gününün sabahında yeşil ipek bir elbise aldın."

"Bu senden miydi?"

"Butiktekilere, değerli bir müşteri olduğunuz için teşekkür olarak göndermelerini söyledim," dedi alaycı bir şekilde. "Giyeceğinizden

emin değildim."

O anı çok net hatırlıyordu. Askılı, zarif, şehvetli bir elbise. Annesinin çok cesur olduğunu söyleyerek tereddüt ettiğı bir elbise.

"Başka bir şey giymem gerekiyordu," dedi usulca. "Ama o elbise..."

"Odayı adeta dondurdu," dedi sesi anılarla dolu ve karanlıktı. "Hatırlıyorum."

"Eğer senden geldiğini bilseydim, daha da çok beğenirdim," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Başını aşağıya eğdi, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Şimdiki kadın değildi, onun kendisini görmesini bekleyen kızdı.

"Peki ya yirmi iki yaşındayken?" diye sordu, yarı alaycı bir şekilde.

"Baban için endişeleniyordun," diye yanıtladı Lucian. "Yorgun görünüyordu. Hong Kong'daki tıbbi malzeme konferansı iptal edildi."

"Sen..." Kaşları çatıldı. "Stratton Shipping mi?"

"Bizim gemilerimiz değil, bir arkadaşımızın gemileri. Onlardan önce Shenzhen üzerinden rota değiştirmelerini rica ettim."

"Babamın konferansına mı müdahale ettiniz?"

"Siz sınavlarınıza odaklanabilesiniz diye ona birkaç gün dinlenmesi için izin verdim." diye omuz silkti.

Hafif esinti yeniden dindi, bahçedeki ağaçları hışırdattı ama o kıpırdamadı. İçeride bir şey durmuştu.

O kadar çok şeyi daha önce hiç söylememişti.

O kadar çok şey bilmiyordu ki.

Ona gerçekten inanıp inanmadığından veya sadece inanmayı çok isteyip istemediğinden emin değildi. Lucian, tüm kusurlarına rağmen, kendi yapmadığı şeylerin sorumluluğunu asla üstlenmeyen bir adamdı.

Başını çevirdi. "Ben yokken ne yaptınız?"

“Şirketi genişlettim. Güneydoğu Asya'da yeni rotalar açtım.” Bir an duraksadı. “UR telekomünikasyon şirketinin yüzde on hissesini satın aldım.”

Bu onu şaşırttı. "Bir telekomünikasyon şirketi mi?"

Ağzı seğirdi. "Takeda Telekom."

İsmi tanıyınca başını yana eğdi. "Dean'i mi kastediyorsunuz? St. Ives'te bu yıl eğitimini tamamlıyor, değil mi? Stratton neden ailesinin işine yatırım yapsın ki?"

Lucian'ın sesi yumuşaktı. "Seni bir yıl önce gördüğünden bahsetti. Nerede gördüğünü sordum. O küçük serseri söylemedi."

Gözlerini kıstı. "Yani onun şirketine ortak oldunuz mu?"

"Kontrol hissesi değil," dedi sakince. "Sadece benim olanı tanımadığı için onu cezalandırmaya yetecek kadar."

Onu kastediyordu.

Hiçbir mantığı yoktu. Tamamen Lucian'ın tarzına aykırıydı.

Ama yine de, tam da o kişiydi ki, bu onun kalbini acıttı.

Ardından Natalie, "Bunu nereden bilebilirdi?" diye sordu.

"Bunu yapmış olamazdı. Ama yine de beni çok sinirlendirdi."

Ağzından çıkan ses yarı kahkaha, yarı nefes veriş gibiydi. Bu sefer acı değildi. Daha hafif, daha sıcak bir şeydi.

Neşe.

Söz buydu.

Lucian sıırttı.

Ve bir anlığına o da karşılık olarak gülümsemesine izin verdi.

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 4

Adamın ona aldığı elbiseyi giymişti.

Siyah kadife, sır gibi vücuduna yapışmış, edepsizce yumuşak, bir erkeğin dokunuşunu davet ediyordu. Yakası, her hareketinde parıldayan, boncuklarla süslü şeffaf bir eteğe açılıyordu.

Gözlerini kaçırmadı. Kaçıramazdı.

Onu o kıyafet içinde görmek istemişti. Onun kendi seçtiği bir şeye sarındığını bilmek istemişti. Ona dokunmadan onu işaretlemek istemişti.

Tahmin ettiği kadar yıkıcıydı.

Onu nasıl olup da çok genç ve deneyimsiz olarak gördüğünü açıklayamıyordu. Giydiği elbisede masumiyetten eser yoktu. Duruşunda da tereddüt yoktu.

Bu odada, fermuarı açmak için krallıklarının yarısını verecek en az on farklı adam vardı. Adam hepsinin elini kırardı.

O, onun her zaman istediği her şeydi. Güzellik, zekâ, cesaret. Onu bir daha kaybetmek istemiyordu.

Duret Bank'ın yıllık Bahar Ziyafetindeydiler. Balo salonu, mirasın mabedi gibiydi. Kubbeli tavanlar, boyanmış tanrılar ve savaş sahneleriyle bezenmişti. Avizeler sıralar halinde asılıydı, aydınlatma kılığında bir gözdağıydı. Eski zenginler kendilerini böyle sergilemeyi severdi. Fısıldamazlardı, kükrerlerdi.

Dışarıda, gazeteciler ön basamakları doldurmuştu. Burası Paris'ti, UR değil. Buradaki paparazziler arsızdı, Northgate'te onun gibi adamlara gösterilen mesafeye ve saygıya alışkın değillerdi.

Burada kameralar her şeyi kaydetti. Arabaları yanaştığı anda flaşlar patladı.

Bu durumda, işler onun lehine sonuçlandı. Fotoğrafları ele geçirdiler. O. Natalie. Eli onun belinde. Nereye ulaştığı önemli değildi; sosyete sayfaları, dedikodu blogları, sosyal medya. Önemli olan, artık onunla ilişkilendirilmiş olmasıydı.

"Fotoğrafınızı çektiniz," dedi kuru bir sesle. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi insanların zaten varsaydığı şeyi gerçeğe dönüştürüyoruz." Ona göz kırptı. Bakışlarını boynunda bir el gibi hissedebiliyordu. Şaka yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi ona baktı. Şaka yapmıyordu.

Acele etmeden odanın içinde dolaşarak masalarına doğru ilerlediler.

"Natalie?"

Lucian, o dönmeden önce döndü. Uzun boylu. Ondan biraz daha genç. Ona sanki onu tanıyormuş gibi, şehvetle bakıyordu.

"Olivier," dedi Natalie şaşkınlıkla. Yaklaşmadı ama duruşunda bir değişiklik oldu; hatırladığı kadarıyla biraz gevşemişti. Bu onu anında rahatsız etti.

Olivier araya girerek, "Ça fait longtemps," dedi. Uzun zaman oldu.

"Tu n'as pas change." Sen değişmedin.

"Toi non plus," diye yanıtladı. Sen de sahip değildin.

Lucian, Olivier'in yanaklarından öpmek için yaklaştığını ve kadının gülümsediğini izledi. Adamın ağzını yumruğuyla kapatmak istedi.

"Bu akşam muhteşem görünüyorsunuz," dedi Olivier.

"Teşekkür ederim."

Lucian'ın sabrı tükenmişti. Eli yukarı kalktı, beline dolandı. Onu sıkıca yanına çekti. Gözleri irileşti. Vücudu bir anlığına gerildi, sonra sanki içgüdüsel olarak kime ait olduğunu biliyormuş gibi onun kollarına gömüldü.

Olivier, bu bölgesel gösterinin ne anlama geldiğini anladı.

Natalie, sanki yerinde sıkıştırılmıyormuş gibi, dikkat çekici bir soğukkanlılıkla Olivier'e, "Bu Lucian Stratton," dedi. "Benim... arkadaşım."

Sözler omurgasına sürtündü, onu tutuş şekli düşünüldüğünde neredeyse komik bir görüntüydü.

"İş mi?" diye sordu Olivier, sırf sinir bozmak için.

Lucian, o konuşmadan önce söz aldı. "Kişisel. Çok kişisel."

Natalie ona uyarıcı bir bakış attı. Adam başını aşağıya eğdi, onu düzeltmeye cesaret etmesini bekliyordu.

Olivier kaşını kaldırdı. Natalie'ye dönerek hafifçe, "Yani o mu?" diye sordu.

"Fransızca anlıyor," diye mırıldandı.

Olivier'in ağzı seğirdi. "O zaman sana iyi davranırsa iyi olur. Yoksa geri döneceğim."

Lucian gözünü bile kırpmadan onun uzaklaşmasını izledi.

"Onunla çıktın." Bu bir soru değildi.

Şampanyasından bir yudum aldı ve adamın elinden kurtuldu. "Kısaca."

"Ne kadar kısa bir süre için?"

"Birkaç ay."

"Çok uzun."

Kaşları kalktı. "Kıskanıyor musun?"

Ona döndü, bakışları vücudunun hatlarını taradı. “Sana aldığım elbiseyi giymişsin. Kolumda duruyorsun. Ve o sana, sanki ay ışığında teninin tadını hatırlıyormuş gibi bakıyor.” Sesi alçaldı. “Yani evet. Kıskanıyorum.”

Donakaldı. Nefes almadı. Adam, boğazındaki nabzının titremesini izledi.

Devam etti. “Başka bir adamın benim vazgeçtiğim şeye sahip olma fikri...” Bir kez başını salladı. Burun delikleri genişledi. “Bir şeyleri kırmak istiyorum.” Eli kısa bir an yumruk oldu. Sonra gevşedi. “Kaç tane olduklarını bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum.” Sessizlik uzadı. Boğazında bir savaş vardı. “Ama onları hayal etmek için iki yılım oldu.”

Hâlâ yerinden kımıldamamıştı.

İkisi de tekrar konuşmadan, sakın bir ses araya girdi. "Seni Paris'te göreceğimi beklemiyordum, Stratton."

Lucian, Nathaniel West'e döndü. Kusursuz giyimli, askeri tarzda düzgün bir duruşu vardı. Natalie ile aynı yaşta, daha gençti ama Lucian'ın onu küçümsememesini sağlayan türden sessiz bir otoriteye sahipti. "West."

El sıkışmaları karşılıklı saygının bir ifadesiydi.

"Gage'in denizcilik sektöründeki satın alma işleminin son aşamasını halledeceğini düşünmüştüm."

Birleşik Krallık'ın en köklü özel sermaye şirketlerinden biri olan Stratton Shipping ve King Global Capital, ortak bir yatırım için nabız yokluyorlardı. Yirmi beş milyon. Kendi standartlarına göre mütevazı bir rakam. Bir ön deneme.

Lucian, "Kendi anlaşmalarımı kendim sonuçlandırmayı tercih ederim," dedi.

"Haklısın."

Nate West teknik olarak hala St. Ives'te öğrenci olsa da, Lucian onu hafife almanın doğru olmadığını biliyordu. Küresel Sermaye Kralı'nın varisinin sağ kolu olan Lucian, buraya şarap ya da mezeler için gelmemişti. Buraya çalışmak için gelmişti.

Nate'in bakışları Natalie'ye kaydı. Sonra Lucian'a döndü. Ardından tekrar Natalie'ye döndü. "Natalie Wu," dedi, sesinde sessiz bir tanıma ifadesi vardı. "Buradasın."

"Beni tanımanız beni gururlandırdı."

Nate açıkça, "Bunu yanlış anlamayın," dedi, "ama St. Ives'taki herkes yanlış anlıyor."

Gülümsemesi yapmacıktı. "Öyle duydum."

Lucian bunu gördü. Nate, bir saniye içinde, kendisi gibi bir adamın onun gibi bir kadını böyle bir odaya getirmesinin ne anlama geldiğini tam olarak anladı.

Nate'in dudaklarının kenarında çok hafif bir kıvrım vardı. Natalie'ye şöyle dedi: "Görünüşe göre yakında UR'da görüşeceğiz."

~ * ~

Lucian arkasını döndüğünde, Liman İdaresi'nden biri tarafından yolu kesildi.

"Vay canına."

Celine, fildişi rengi ipekten bir elbiseyle ıslıl ıslıl parlayarak karşı yönden yaklaştı; saçları muhtemelen bir adı olan ve kesinlikle bir stiliste ihtiyaç duyan bir şekilde toplanmıştı.

Laurent, ince ve çekici üç parçalı smokiniyle, Avrupa zarafetinin tam bir örneği olarak onun yanında yürüyordu. Ama Natalie daha iyisini biliyordu; o gülümsemenin ardında, tek bir cümleyle bir odayı alt üst edebilecek, soğukkanlı ve zeki bir stratejist yatıyordu.

Celine'in bakışları Lucian'ın sırtına kaydı. "Bir aydır senden neredeyse hiç haber alamamamın sebebi o mu?"

Natalie'nin yüzü kızardı. Onları birkaç adım öteye çekti. "Sesini kıs."

Laurent'in bakışları elbiseyi hayranlıkla ve değerlendirerek süzdü. "Ben yokken aptalca bir şey yapmamamı söylediğimde, tam olarak bunu kastetmişim," dedi viskisinden bir yudum alırken. "Stratton'da rahat giyim olmaz, Nat."

Bunu sanki UR'den herhangi bir adam söylemiş gibi söyledi.

Celine başını yana eğdi, gözleri Natalie'nin vücudundaki her kıpırtıyı ve hareketi yakaladı. "Sanırım bunu biliyor," dedi yavaş ve anlamlı bir gülümsemeyle. "Aslında, iki yıldır onunla vakit geçirme zevkini yaşamamın sebebi o sanırım."

Laurent, sanki kalıpların içine doğmuş bir adam gibi noktaları birleştirerek ikisinin arasına baktı. "O halde..." diye sııttı. "Sanırım Paris'teki zamanın doldu."

Natalie sessizce inledi. "Sizin matematik işlemlerinizi bu kadar hızlı yapmanızdan nefret ediyorum."

Celine kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı. "Biz bankacı bir aileyiz. Matematiği her zaman biliriz."

Laurent'in gülümsemesi tembelceydi. "Önceden uyarayım Nat. En son bir Duret kızı Stratton gibi bir adama aşık olduğunda, bir cesedi ortadan kaldırmak zorunda kalmıştık."

Celine gözlerini devirdi ve elinin tersiyle hafifçe vurdu. "Saint-Tropez hakkında konuşmayız."

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 5

Lucian, dairesine dönüş yolculuğu boyunca arabada pek konuşmadı.

Eliyle tüm yol boyunca kadının uyluğunu sıkıca kavradı.

Belki de aptaldı. Ama konu o olunca, hiçbir zaman başka bir şey olmamıştı.

Daire, onların hareketlerinden başka hiçbir ses çıkarmıyordu.

Kapısının dışında korumaları bekliyordu. Onu içeri getirdiğinde tek kelime etmemişlerdi. Natalie, herkesin bu gecenin nereye doğru gittiğini tam olarak bildiği hissine kapılmıştı. Kendisi de dahil.

Yatak odasında, aynaya yarı dönük bir şekilde, giymesini istediği elbiseye tekrar bakıyordu. Zaten, eğer onun kendisine öyle bakmasını isteseydi, kendisi de o elbiseyi seçerdi. Sanki onun için can attığı bir şeymiş gibi. Bu gece onu giymek—sürekli üzerinde olan bakışları, belinde ve uyluğunda parmaklarıyla—vücudundaki her siniri alevlendirmişti.

Fermuara uzandı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Sesinin tonu, omurgasına sıcak bir darbe gibi çarptı. Parmakları donakaldı.

Yansımada gözlerine baktı. Ceketini çıkarmış, yakasını açmış, gömleği sert vücut hatlarına yapışmış halde, sessizce kapıdan geçmişti. Bakışları açlıkla doluydu.

"Elbise içinde güzel görünüyordun," dedi ona doğru yaklaşarak. "Ama elbise olmadan daha da güzel görüneceksin."

Cevap vermedi. Kımıldamadı. Sadece orada durdu; elleri havada asılı kalmış, nabızı boğazında gümbür gümbür atıyor, ağzı arzudan kupkuru olmuştu.

Bu bir flört değildi. Bu, asla aşmadıkları sınırdı.

Lucian arkasından yaklaştı, teninden yayılan bir sıcaklık vardı. Sağlam. Yakın. Şüphesiz erkeksi. "Durmamı istiyorsan hayır de."

Kelime zihninde şekillendi. Ama ağzı kıpırdamadı.

Bu durumun hiçbir versiyonunda onun durmasını istemedi. Bu gece değil. Artık değil.

Parmakları fermuarı buldu. Yavaşça. Bilinçli bir şekilde. Sanki paha biçilmez bir şeyi açıyormuş gibi.

Elbise hışırdayarak açıldı. Omuzlarından kaydı. Uzun bir fısıltıyla yere düştü.

Gözleri simsiyahdı.

Titreyen elleriyle, geri kalanını da hiç tereddüt etmeden çıkardı. İkna edilmeye ihtiyacı yoktu.

Çıplak ten. Çıplak gerçek. Yıllarca süren özlem tek bir nefeste yoğunlaştı.

Lucian'ın elleri onun beline gitti. Aceleci değildi. Açgözlü de değildi. Ama sanki yeterince beklemişti ve artık beklemekten bıkmıştı.

"Arkanıza dönün."

O da itaat etti.

Birkaç santim ötede duruyordu, yüz ifadesi okunamazdı. Sadece gözleri hariç—karanlık, yakıcı, sanki bunu ezberlemeye çalışıyormuş gibi ona kilitlenmişti.

Sonra, adeta bir barajın yıkılması gibi, dudakları onun dudaklarına yapıştı.

Öpüşme vahşiydi. İki yıllık sessizlik bir anda koptu. Bir eli kalçasını kavrayıp onu kendine doğru çekti. Diğer eli ise saçlarının arasındaydı. Kadın, onun bedeni ve geçmişleri arasında sıkışıp kalmıştı.

İsteddiği her şey.

Onlara her şeyi reddetmişti.

“Natalie,” diye hırladı boğazına doğru. Eli bacaklarının arasına kaydı. Araladı bacaklarını. “Bunu çok düşündüm. Takıntılı bir şekilde.”

Elleri onun gömleğinde amaçsızca dolaştı, açmaya çalıştı. O da yardım etti; sabırsız ama hızlı. Sanki onu kısa sürede altına almazsa aklını kaybedecekmiş gibi.

Hızla soyundu. Sertçe. Ve aniden çıplaktı. Ve nefes kesiciydi. Ona ağgözlülükle dokundu, hayalini kurduğu vücudu haritalandırdı. Omuzlarının keskin hatlarını, karın kaslarının kıvrımlarını, kalçalarının sert düzlemlerini izledi. Kaslarının dokunuşuna verdiği tepki ona güç hissi verdi.

Onu yatağa doğru itti ve hiç duraksamadan peşinden gitti.

Dudakları boynunu, omzunu, köprücük kemiğinin altındaki boşluğu buldu. Bir zamanlar istediği tek şeyi kendine reddetmenin acısını dişleriyle çeken bir adam gibi öptü.

Teninin yandığını hissetti. Düşünceleri paramparça oldu. Korkması gerekirdi. Ama hissettiği tek şey açlıktı. Tek istediği oydu.

Ona dokundu, yokladı. Kadın keskin bir nefes aldı. Hazırdı.

Kalçalarının üzerinden geçerek bacaklarını araladı. Bedeni onun bedenini sardı, sıcaklığı, kokusu—koyu ve temiz, sedir ağacıyla karışmış—duyularını bir anı gibi sardı. Kendini hizaladı. Eli ensesine dolandı.

Onun sert baskısı girişini biraz alaycı bir şekilde karşıladı ve sonra, birdenbire, içeri girdi. Sanki artık oraya ait olmadığını gizlemeye

çalışmaktan vazgeçmişti.

Nefesi havayı yırtıp geçti. Sahiplenilmenin, doldurulmanın şoku. Öyle sıkıydı ki, boğazından bir küfür koptu ve bir anlığına durakladı, sanki bedeninin onu bu kadar sıkıca sarmasına inanamıyormuş gibiydi.

Sonra hareket etti.

Sanki geçmişi ten ve ihtiyaç diliyle yeniden yazmak istiyormuş gibi, sanki ardında bir şeyler bırakmaya çalışıyormuş gibi ona doğru hızla ilerledi.

Sıkıca tutundu. Bacaklarını onun etrafına doladı. Tırnaklarını sırtından aşağı doğru sürükledi. Aralarında kapanacak yer kalmayana kadar onu kendine daha da yaklaştırdı.

"Durma," diye fısıldadı. "Sakın durmaya kalkma."

Yapmadı.

Önce onun bedeni çöktü. Onun ağırlığı altında paramparça oldu, adının etrafında yıkıldı.

Lucian pes etmedi. Yavaşlamadı. Ta ki sonuna kadar içine gömülene, çenesi boynuna yapışana, her kası kasılana ve zevki ondan koparılanaya kadar.

O, bunu tekrar yapmayı çoktan planlıyordu.

~ * ~

Sabah altın gibi parladı.

Perdelerin arasından süzülen ışık, çıplak omzuna vuruyordu.

Lucian hareketsiz yatmış, onun uyanmasını bekliyordu.

Geceleyin her hareket ettiğinde, sanki bedeni mesafeye dayanamıyormuş gibi onu kendine çekiyordu. Sanki onu bıraktığında hâlâ orada olacağına güvenmiyormuş gibi.

Şimdi ona aşağıdan baktı. Huzurlu. Sonunda başardıkları her şeyden dolayı hâlâ kızarmıştı.

Göğsü sıkıştı.

Natalie kıpırdandı. Uykudan sesi kısık bir şekilde, "Açlıktan ölüyorum," diye mırıldandı.

Göğsünden kısık bir kıkırdama yükseldi. "Bana söylediğin ilk şey bu mu?"

Gözlerinden birini araladı. "Akşam yemeğinde pek bir şey yemedim."

"Neden?"

"Bana sanki yemekmişim gibi bakmaya devam ettin."

Sırıttı. "Öyleydin."

"Sen sipariş ver, ben kahve hazırlayayım."

Yatağından yavaşça, sanki yüzünü buruşturmamaya çalışıyormuş gibi kalktı ve ipek bir sabahlık giydi.

Smokin pantolonunu kemerine aldırmadan giydi ve sessizce arkasından yürüdü.

Lucian duvara yaslanmış, onu izliyordu. Kadın ilk başta onu fark etmedi, kahveyi hazırlamaya çok odaklanmıştı. Lucian her şeyi inceledi. Sırtının eğimini. Baldırlarının kıvrımını. Alçak bir dolabın arkasından kahve çekirdeklerine uzanmak için eğildiğinde yüzünde oluşan hafif buruşmayı.

"Ağrıyor mu?" diye takıldı arkasından yaklaşarak.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Omzuna bir öpücük kondurdu. "Dün gece hiç gergin görünmüyordun."

Omuz silkti. "Gerginlikten değildi. Sadece... nasıl bir his olacağını bilmiyordum."

Hava birdenbire durgunlaştı.

Lucian doğruldu, sırtından buz gibi bir şey kıvrıldı.

Makineyle uğraşüyor, süt köpürtüyordu. Sanki sıradan bir sabahmış gibi mutfakta hareket ediyordu.

Sonra döndü. Yüzünü gördü. "Lucian mı?"

"Bilmiyordun çünkü..." Sesi artık titrek çıkmıştı. "Nasıl hissedeceğini bilmiyordun, çünkü ilk defa yaşıyordun."

Paslanmaz çelik sürahiyi dikkatlice yere koydu. Cevap vermedi, ama adam gözlerinde bir onay gördü.

Çenesi kasıldı. Orada durmuş, ona bakıyordu. Dün gece ısırıldığı deriye. Dün orada olmayan, boynunun dibindeki morluğa.

Başını bir kez salladı.

"Bana söylemedin."

"Bir varsayımda bulundun." Sesi yükselmedi. Suçlamadı. Sadece gerçeği söyledi. "Ve sana bunu yapmaman için başka bir neden vermek istemedim."

O son cümle onu mahvetti.

Düşünmek için biraz geriye çekildi. Eli tezgahın kenarına dayandı. Ona mı yoksa kendine mi kızması gerektiğinden emin değildi.

Kendisi. Kesinlikle kendisi.

Sonunda sesi sessiz gerginliği bozdu. "Bana söylemeliydin."

"Bu bir şeyi değiştirir miydi?"

"Bana verildiğini bilmediğim bir şeyi aldım."

"Ben verdim," diye düzeltti.

"Neden?" diye sordu.

"Bunu tek gecelik bir ilişki için feda edecek değildim," dedi. "Hâlâ senin olmanı bekliyordum diye bir şey yoktu ama sonunda... sen oldun."

Uzun süre ona baktı. Yanına yaklaştı. Elleri beline dolandı.

“Sana farklı şekilde dokunmalıydım.” Dudakları şakağına değdi. “Seni yavaşça soymalıydım. Dikkatlice yatırmalıydım. Seni ne kadar zamandır istediğimi hissettirmeliydim.”

Nefesi kesildi. "Bana zarar vermedin," dedi usulca.

Ona bakmak için biraz geri çekildi. "Biliyorum." Bir an duraksadı. Sesi alçaldı. "Ama ben de sana tapmıyordum."

Cevap verme fırsatı bulamadı.

Lucian onu kollarına alıp koridorda taşıdı.

Hiçbir söz yok. Sadece nefes. Sadece onun kalp atışının kaburgalarına değme hissi.

Onu sanki kırılacak bir şeymiş gibi nazikçe çarşafların üzerine bıraktı.

Bu sefer onu soyarken, yavaşça davrandı. Elleri saygıyla hareket etti. Dudakları ise uzun süre orada kaldı.

Onu sanki kefareti ödüyormuş gibi öptü. Ona sanki kutsal bir şeymiş gibi dokundu. Her nefesi sahiplenme duygusuyla doluydu, hayranlıkla bezenmişti.

Ona dokundu, ta ki kadın titreyene kadar. Ta ki kadın ona sarılana, daha fazlasını isteyene, yalvarana kadar; ve ancak o zaman, adam içine girdi.

Doygunluğu görünce nefesi kesildi.

Ama bu sefer almadı, verdi.

Derinlik. Sıcaklık. Zaman.

Alnını onun alnına yasladı. Elleri sırtını kavradı. Sesi kulağındaydı, daha önce nasıl söyleyeceğini bilemediği tüm kelimeleri fısıldıyordu. İçinde tuttuğu her şeyi, onun bilmesini istiyordu.

~ * ~

Daha sonra Lucian onun üzerine uzandı, nefesi tenine değdikçe yavaşladı. Onun altında yumuşacıktı, bir eli saçlarının arasına kayd.

Gözleri kapalıydı. Ama zihni açıktı.

İlk seferinde anlamalıydı. Ona dokunduğu anda hissetmeliydi. Nasıl nefes nefese kaldığını, nasıl sarıldığını, sanki her şey çok fazla ve çok hızlı olmuş gibi nasıl titrediğini görmeliydi.

Bu, onun ilk hatası değildi.

Onda ne var ki? Bu kadını içgüdüselliliği pervasızlığa dönüştüren şey ne?

Her şeydi. Bütün varlığıydı. Gözlerini açtı. Ona baktı.

Onu izliyordu. Hala ona güveniyordu. Hala onundu.

Eli göğüs kafesi boyunca yukarı doğru kayd, parmakları nazikçe yan tarafına dokundu.

"Seninle ilgili sürekli yanıliyorum," dedi sessizce. "Önce yetersizdi, sonra da çok fazlaydı."

Elini uzattı. Yüzüne dokundu. "Mükemmel olmasına gerek yok, Lucian."

Elini yakaladı. Ağzına götürdü. "Hayır," diye mırıldandı. "Ama hayatımın geri kalanını bunu denemekle geçireceğim."

Ona bir yemin eder gibi, sanki yıllardır içinde tuttuğu ve sonunda güvenle söyleyebildiği sözleri öptü. "Seni seviyorum, Natalie."

"Seni seviyorum, Lucian," diye fısıldadı.

Ve sonra, neredeyse gülümseyerek, "Biliyorum," diye ekledi.

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BÖLÜM 6

Not, kahvaltısıyla birlikte geldi.

Porselen çay fincanının tabağının altına, onun eşsiz el yazısıyla yazılmış şu not düşmüştü:

20:45

3 Rue Scribe

Sıradışı bir şey giyin.

—LS

Natalie, yanında soğumakta olan çayı ve havada hafifçe süzülen yasemin ve vanilya kokusunu hissederken, uzun süre ona baktı. Parmakları, ince parşömen kağıdını sanki bırakırsa eriyecekmiş gibi sıkıca kavramıştı.

Onu neyin kışkırtacağını çok iyi biliyordu.

Sıradışı bir şey giyin.

Evet, yaptı.

Elbise, yumuşak gül altın tonlarında parılıyordu; vücuda oturan korsesi karmaşık boncuk işlemeleriyle şekillendirilmiş ve dikkat çekici bir dekolteye sahipti. Önden bakıldığında, şeffaf işlemeli paneller, açmaya hazır çiçek yaprakları gibi açılıyor ve altında dramatik bir uyluk hizasına kadar uzanan yırtmaç ortaya çıkarıyordu. Sırt kısmı, narin illüzyon danteliyle tutturulmuş, alçak bir şekilde iniyordu; katmanlı üst etek ise her adımda arkasında süzülerek hem vaat hem de kışkırtıcılık hissi uyandırıyordu.

Eskiden olduğu kız çocuğuyla, dönüştüğü kadın adeta birbirinin aynısıydı.

Arabası onu Palais Garnier'nin merdivenlerine bıraktı.

Kalbi gümbür gümbür atarken, altın rengi lamba ışığının altına adım attı; dünya gecenin ağırlığı altında sessizliğe bürünmüştü. Opera binası karşısında duruyordu; heykelleri ve yükselen sütunları alttan aydınlatılmış, siyah gökyüzüne gölgeler düşürüyordu.

Kapıda biri onu karşıladı. Adını sormadı. Sadece gülümsedi ve yukarıyı işaret etti. Görkemli mermer avludan geçti. Kadife perdelerle kaplı galerilerin yanından geçti. Titreyen mumlarla süslü özel bir merdivenden yukarı çıktı.

Kuaför salonuna girdi ve nefes almayı kesti.

İki kat yüksekliğindeki, yerden tavana uzanan devasa pencereler, Paris silüetini bir tablo gibi çerçeveliyordu: aşağıda parıltıyan Seine Nehri, uzakta altın renginde ışıltıyan Eyfel Kulesi, sanki o da önceden işaretlenmiş gibi beş dakikalık parıltısına yeni başlıyordu.

Pencerelerin yakınında bir dörtlü müzik grubu çalışıyordu; Debussy'nin eserleri duyusal ve etkileyiciydi.

Köşede şampanya arabası parıldıyordu. Manzaraya dönük iki koltuk vardı ve arkalarında modern bir şömineden gelen ateş kısık bir şekilde titriyordu.

Ve işte oradaydı—Lucian. Bin yıllık medeniyet ve çelikle aydınlatılmış bir şekilde. Tom Ford smokini. Ütülü siyah gömlek. Siyah kravat.

Topuklarının tıkırtısı geldiğini haber verdi. Sanki bütün gece beklemiş gibi döndü. Onu baştan aşağı süzdü.

"Meydan okumamı ciddiye aldığınızı görüyorum," dedi sesi boğuk bir şekilde.

Henüz gülümsememişti. " 'Olağanüstü' demiştiniz."

Ona sanki onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Sen her zaman öyleydin."

İleriye doğru, ışığın içine doğru bir adım attı.

Yarı yolda ona doğru yaklaştı, ellerini ağzına götürdü ve parmak boğumlarını öptü.

Göğsünün sıkıştığını hissetti. Bunu kaç kez hayal etmişti? Evlilik teklifini değil, ondan önceki anı—dünyanın sessizleştiği ve anladığı anı. Sadece onu özlemediğini, onun da kendisini seçtiğini.

Ona yakışmayan bir incelikle saçlarını kulağının arkasına doğru itti.

Bu durum onu tamamen yıktı.

"Bana ilk kez kendini teklif ettiğinde yirmi üç yaşındaydın," diye devam etti Lucian, bakışları sabit. "Ne yaptığını bilecek kadar büyüktün. Bunu isteyecek kadar cesurdun. Sana eve gitmeni söyledim." Nefesini verdi. "Aptaldım. Sonra ortadan kayboldun. Babanın bilindiği her limanda seni aradım. Ama buradaydın. Paris'te. Neredeyse bana ait olan bir isim kullanıyordun."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Lucian yaklaştı. "On altı yaşından beri beni seviyorsun." Koyu renkli gözleri onun gözleriyle buluştu ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Ben de neredeyse o kadar zamandır seni bekliyorum."

Bu sözleri duymak için yıllarca beklemişti. Şimdi, bu sözleri ondan duyduğunda gözleri yaşardı.

Lucian elini ceketinin içine uzattı.

Hiçbir gösteriş yoktu. Hiçbir diz çökme yoktu. Sadece onunla birlikte gelen o sarsılmaz özgüven vardı.

Elinde bir yüzük vardı.

Klasik tasarım. İnce pembe altın bir bant üzerine yerleştirilmiş, iki kusursuz berrak elmasla çevrili, kocaman kan kırmızısı bir elmas.

Bu, raftan alıp takabileceğiniz türden bir yüzük değildi. Tanıdığınız bir kadın için tasarladığınız türden bir yüzüktü.

Bunu ne kadar zamandır planlıyordu?

“Sana mükemmel bir yer, mükemmel bir gece vermek istedim. Bunu hak ediyorsun,” dedi. “Ama sormayacağım Nat. Senden şüphe ettiğim için değil, zaten bildiğim için. Kabul etmeye hakkım olmadan çok daha uzun zamandır bana aitsin.”

Adam elini kaldırırken gözyaşlarını yuttu, sanki bunu zihninde yüzlerce kez prova etmiş gibiydi. Yüzüğü parmağının ucuna yerleştirdi.

"Söyle."

Yapabildiği tek şey onun bakışlarına karşılık vermek ve kendini tutmaktı. Kalp atışları boğazında hızlandı. Şehrin tamamı onun arkasında bulanıklaştı.

Nefesini verdiğiğinde hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Başparmağı bir kez onun başparmağına değdi, sanki dengesini sağlıyormuş gibi. Sonra yüzüğü parmağına taktı.

Onu öptü—dolu dolu, tutkulu, pişmanlık duymayan bir öpücük. Geleceği müjdeleyen türden bir öpücük.

Geri çekildiğinde sesi alçaktı. "Uçak bekliyor. İstediginizi paketleyin. Gerisini bırakın."

Gözlerini kırıştırdı. "Nereye gidiyoruz?"

Ağzı seğirdi. Sanki cevabı zaten bildiğini biliyormuş gibi. "Gece yarısında yola çıkıyoruz."

Tartışma yoktu. Sormuyordu bile.

Ve haklıydı. Kadın gerçekten de nereye gittiklerini biliyordu.

UR'ye geri dönelim.

Ev.

~

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

BENİ UR'YE KADAR TAKİP ETMEK İSTER MİSİN?

Eğer UR'ye dair bu kısa bakış ilginizi çektiyse, yolculuk her şeyin başlangıcı olan hikayeye, her şeyi değiştiren kampüsle ve Buz Kralı'nın dikkatini çekmek istemeyen kızla devam ediyor.

Kitap 1 – Beni Seç

O bu dünya için yetiştirilmemişti. O ise bu dünyaya hükmetmek için doğmuştu.
Ve o da onu seçti.

HEMEN AMAZON'DA OKUYUN

<https://geni.us/ChooseMe>

CROWN OR FIRE SERİSİNİ TAKİP EDİN

<https://geni.us/crownorfire>

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

İLETİŞİMİ KOPARMAMAK

Haber bültenine kayıt olmak için:

<https://vivienncross.myflodesk.com/claimme>

Instagram'da takip edin: @vivienncrossauthor

Web sitesi: www.vivienncross.com

Sadece littletiny16@gmail.com için. Beğendiniz mi? Dosyayı değil, bağlantıyı paylaşın.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM